

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 9
SEPTEMBER 1964
113. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9

SEPTEMBER 1964

113. ÅRG.

Indhold:

Hvad et menneske praktisk talt tror 195
Fra missionens præsidentskab 197
Månedens spørgsmål 198
Tempelturen 1964 199
Søndagsskolen 201
Verdensudstillingen i New York 203–211
G.U.F. 212
Kredslærerindernes budskab 215
The Spoken Word 215
Præstedømmet 216
Personlige nyheder 217

Forsidebillede:
Kristus-figuren på Verdensudstillingen i New York.
(Se artiklen side 203 til 211)

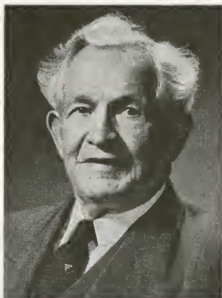
Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9 %, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Hvad et menneske praktisk talt tror, bestemmer dets karakter

af *Præsident David O. McKay*
Åbningstale ved den 134. Generalkonference i Salt Lake City, april 1964

For mange år siden var der en historie i en af vore første skolebøger om nogle unge mennesker, som sejlede ned ad floden imod Niagara Vandfaldet. En mand inde på kysten råbte ud til dem: »Ohøj, unge mænd, strømfaldene er lige nedenunder jer!«

Men de lyttede ikke til hans advarende råb, før de alt for sent blev klar over, at de var midt ude i strømmen. Med al den kraft, de rådede over, var de ikke i stand til at dreje deres båd op imod strømmen. »Altså,« sagde manden, som prøvede på at advare dem, »hylende og bandende måtte de over den.«

Den lektie efterlod et uudsletteligt indtryk på mig, men i dag synes den ukomplet. Det er én ting at stå på kysten og råbe: »Halløj, unge mænd, der er fare forude,« og det er noget andet at ro ud i floden og, om muligt, komme over i båden med de unge mænd og at hjælpe dem, ved overtalelse, ved retmæssig kraft, om nødvendigt, at vende båden bort fra strømmen. Alt for mange af os er tilfredse med at stå på kysten og råbe: »Der er fare forude.«

I dag har jeg i sinde at give en advarsel til alle unge mennesker angående tre farer, der truer ungdommens succes og lykke:

For det første: den skadelige vane at ryge cigaretter.

For det andet: det voksende antal skilsmisser.

For det tredie: tendensen til at holde de moralske standarder mindre hellige.

For hundredeenogtredive år siden modtog Profeten Joseph en åbenbaring, »... der påviser Guds vilje og orden angående de helliges timelige frelse i de sidste dage,« *(L. & P. 89:2)*. Den hentyder til menneskets fysiske, intellektuelle, moralske og åndelige natur. Den handler hovedsageligt om forbindelsen mellem menneskets lyster og sundhed og kraft. Et menneskes reaktion på sine lyster og impulser, når de vækkes, angiver graden af dette menneskes karakter. Ved sådanne reaktioner åbenbares menneskets magt til at styre sine lyster eller hans påtvungne servilitet til at give efter. Den fase af Visdomsordet, som hentyder til berusende og bedøvende midler og stimulanser, går derfor dybere end de skadelige virkninger på legemet og slår ned på selve roden af karakteropbygningen.

Åbenbaringen siger, at stærke drikke og tobak er ikke godt for mennesket. Dette er en klar, bestemt udtalelse, som har bestået sin prøve i godt og vel et århundrede. Den blev fremsat af en mand på kun syvogtyve år, som ud fra menneskelig lærdoms standpunkt kun kendte lidt til psykologi, hygiejne eller sindets og legemets forbindelse med karakteren og åndeligheden. Hans kundskab kom fra inspiration. Med en urokkelig overbevisning, med en vished om, at udtalelsen kunne stå for alle prøver og eksperimenter, erklærede han, at stærke drikke og tobak, kun med undtagelse af udvortes brug, ikke er godt for mennesket.

I de sidste hundrede år har videnskabens vidunderlige fremskridt gjort det muligt for mennesket ved eksperimenter at bestemme den skadelige virkning, som berusende midler og stimulanser har på det menneskelige legemes nerver og væv. Undersøgelser og eksperimenter har bevist deres virkning på karakteren. Alle sådanne eksperimenter og undersøgelser har kun bevist sandheden af den unge mands udtalelse: »Stærke drikke og tobak er ikke godt for mennesket.«

Respekten for andres rettigheder og ejendom er fundamental under gode regeringer. Den er et kendetegn på forædling hos den enkelte, den er en fundamental kristen dyd. Nikotin synes at dulme, om ikke fuldstændig dræbe dette tegn på sand kultur, og kvinder er desværre blevet dens ynkværdige ofre og de værste syndere i samfundet. Der findes endnu nogle få offentlige transportmidler, som har ikke-ryger kupeer, nogle få spisesteder med skilte: »Ikke-rygere«. Det er imidlertid ikke sjældent at se en kvinde, som på trods af sådanne plakater og uden at tage det mindste hensyn til sine medpassagerers følelser, er blandt de første i en flyvemaskine eller i et tog til at tænde en cigaret.

Mange offentlige bygninger er ofte overstrøet med afbrændte tændstikker og cigaret- og cigarstumper. Mange kostbare brande i hoteller, etagehuse og mindre huse er opstået ved, at brændende cigaretter skødesløst er blevet tabt eller kastet bort.

Hvis mænd og kvinder absolut må ryge, og det ser ud til, at mange nu er slaver af denne vane, så lad dem for renligheds skyld, såvel som for hensynet til andre, afstå fra at skæmme møbler, tæpper etc., og fra at strø aske og cigaretstumper i bygninger, hvor folk samles enten for fornøjelse eller for at lære noget.

Men bortset fra alt dette har videnskaben nu bevist, at der er en langt større fare forbundet med cigaretrygning.

Dr. George James, som er sundhedskommissær i New

York, sagde den 17. marts 1964, at han »ved, at inden for det næste halve år vil tusind cigaretrygere i New York dø af lungekræft, strubekræft og andre sygdomme på grund af deres tobaksvaner.«

Lørdag den 11. januar 1964 offentliggjorde aviser over hele landet (Amerika) følgende udtalelse:

»En speciel videnskabelig gruppe, udnævnt af regeringen, forbandt cigaretrygning med fem former for kræft og betegnede vanen som et hasardspil om sundheden, som behøver 'passende lægelig aktion'.« Denne længe ventede rapport fra ti videnskabsmænd og læger erklærede, at en serie studier viste, at »dødelighedsprocenten hos cigaretrygere i forhold til ikke-rygere var særlig høj for et antal sygdomme.«

Jeg appellerer til unge mænd og kvinder overalt om at afstå fra denne afskyelige vane, ikke blot for den virkning den har på deres karakter, men også på grund af de alarmerende beviser fra læger og videnskabsmænd på, at den er en af hovedårsagerne til kræft.

En anden trussel mod vort samfund er det voksende antal skilsmisser og tendenser til at se på ægteskabet som blot en kontrakt, som kan blive ophævet ved den første vanskelighed eller misforståelse, som kan opstå.

En af vore kosteligste besiddelser er vor familie. Tilknytningen til hjemmet rangerer højst, og er, i vor nuværende tilværelse, mere værd end alle andre sociale bånd. Den giver den første banken i hjertet og løsner dettes kærligheds dybe kilder. Hjemmet er hovedskolen for menneskelige dyder. Dets pligter, glæder, sorger, smil, tårer, håb og bekymringer danner hovedinteresserne i det menneskelige liv.

Hvis man sætter sin forretning eller fornøjelser over hjemmet, begynder man fra det øjeblik på sjælesvaghedens nedadgående. Hvis klubben bliver mere tiltrækkende for en mand end hans hjem, er det på tide, at han med bitter skam tilstår, at han har undladt at udmåle sit livs store chance og er dumpet til den endelige prøve på sand manddom. Ingen ydre succes kan erstatte svigten i hjemmet. Den usleste hytte, hvor kærligheden er fremherskende hos en enig familie, er af større værdi for Gud og den fremtidige menneskehed end et hvilketsomhelst rigt hjem. I et sådant hjem kan Gud udføre mirakler og vil udføre mirakler.

Rene hjerter i et rent hjem er altid meget nær himlen.

I lyset af skriften, den gamle og den nye, er vi retfærdiggjort, når vi slutter, at Kristi ideal med hensyn til ægteskab er det ubrudte hjem, og forhold, der forårsager skilsmisse, er overtrædelser af Hans guddommelige lærdomme.

Nogle af disse forhold kan være utroskab fra enten mandens eller hustruens side eller fra begges — vanedrikkeri, fysisk vold, lang fængselsstraf, som vanærer hustruen og børnene, forbindelsen mellem en uskyldig pige og en forhærdet synder. I disse og måske andre tilfælde kan der være forhold, som gør fortsættelsen af ægteskabet til et større onde end skilsmisse. Men det er yderliggående tilfælde — det er fejltagelserne, katastroferne i ægteskabsriget. Hvis vi kunne fjerne dem, ville jeg sige, at der aldrig burde findes en eneste skilsmisse. Det er Kristi ideal, at hjemmet og ægteskabet skulle være evigtvarende — evigt.

Ægteskabet er en hellig forbindelse, der indgås med formål, som er velkendte — hovedsagelig for at opfostre en familie.

Jeg kender intet andet sted, hvor lykken dvæler med større sikkerhed end i hjemmet. Det er muligt at gøre hjemmet til et stykke af himlen. Ja, i virkeligheden forestiller jeg mig himlen som en fortsættelse af det ideelle hjem. En eller anden har sagt: »Et hjem fyldt med tilfredshed er en af de største ting, man kan håbe på her i livet.«

En stadig nedadgående fødselshyppighed og en voksende skilsmissehyppighed er uheldsvarslende tegn, der truer hjemmets stabilitet og enhver nations uafbrudte varighed.

For at formindske hjemmenes opbrud bør vi erstatte den nuværende tendens til at have et lavt syn på ægteskabet med det ophøjede syn, som Jesus Kristus giver det. Lad os se på ægteskabet som en hellig forpligtelse og en pagt, som er evig eller som kan gøres evig.

Unge mennesker af begge køn bør belæres om ægteskabets pligter, ansvar og idealer, så de kan være klar over, at ægteskabet omfatter forpligtelse og ikke er et arrangement, som kan afsluttes efter behag. De bør belæres om, at ren kærlighed mellem kønnene er en af de ædleste ting på jorden, og det at føde og opdrage børn den højeste af alle menneskelige pligter. I denne henseende er det forældrenes pligt at sætte et godt eksempel i hjemmet, så børnene kan se og indsuge det hellige ved familielivet og det ansvar, der er forbundet med det.

Antallet af brudte ægteskaber kan reduceres, hvis ægteparrene, endnu før de nærmer sig alteret, er klar over, at ægteskabet er en tilstand med gensidig ydelse, med at give såvel som at modtage, og at enhver må give af sig selv til det yderste.

Den mest lastefulde fjende af hjemmelivet er umoral.

Om dette onde skriver Victor Hugo på slående måde:

»Jesu Kristi hellige lov styrer vor civilisation, men den gennemtrænger den endnu ikke; det siges, at slaveri er forsvundet fra den europæiske civilisation. Det er en fejltagelse. Det eksisterer stadig, men det lever nu kun af kvinder, og det kaldes prostitution.«

Dette ætsende onde er lige så demoraliserende for mænd som for kvinder. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige findes der ingen dobbeltmoral. Den unge mand skulle nærme sig alteret lige så skikket til faderskabet som hans elskede er værdig til moderskabet.

Kyskhed ,ikke at hengive sig før ægteskabet, er kilden til harmoni og lykke i hjemmet, og den største bidragydende faktor til racens sundhed og evige beståen. Loyalitet, tillid, pålidelighed, kærlighed til Gud og troskab er forenede i dette diadem i kronen på dydig kvindelighed og viril mandighed. Herrens ord til sin Kirke er: »Hold dig uplettet af verdens synd.« (Se *Jakob 1:27; L. & P. 59:9*).

Grundlaget for en ædel karakter er retskaffenhed. Ud fra denne dyd kan en nations så vel som et menneskes styrke bedømmes. Ingen nation vil blive stor, hvis dens betroede embedsmænd overtræder lovgivningen for personlig vindings skyld, som vil drage fordel af det offentlige embede til personlig forfremmelse eller til at imødekomme forfængelig ærgerrighed, eller som vil snyde regeringen eller svigte folkets tillid ved falskneri, lovtrækkeri og bedrag.

Ærlighed, oprigtighed med hensyn til formål, må være de dominerende karaktertræk hos lederne af den nation, som virkelig vil være stor.

»Jeg håber,« sagde George Washington, »at jeg altid må have dyd og fasthed nok til at opretholde det, som jeg anser for den mest misundelsesværdige af alle titler — et ærligt menneskes karakter.«

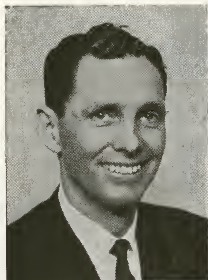
Det var Washingtons karakter mere end hans strålende intelligens, som fik alle til at vælge ham som deres naturlige leder, da de tretten oprindelige kolonier besluttede sig til at løsrive sig fra deres forbindelse med moderlandet. Som én så rigtigt sagde, da han lovpriste vort lands fader: »Når han viste sig blandt de veltalende talere, de geniale tænkere, revolutionens lidenskabelige patrioter, kunne hans beskedenhed og mådeholdne bekendelse ikke skjule hans fortrin; man følte straks, at han, ved selve sin karakters natur, skulle være deres leder.«

Lad os i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bruge vor indflydelse til at sørge for, at mænd og kvinder med den rette karakter, af uangribelig ære, vælges til embederne; at vore hjem holdes ubesmittede og fri for utroskab; at børnene oplæres til at holde Herrens befalinger, til at være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. (Se *Trettende Trosartikel*).

Må medlemmerne af Jesu Kristi Kirke, når de forkynder det gengivne evangelium til folk på jorden, altid erindre Frelserens påbud: »I er verdens lys ...«

Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene.« (*Matt. 5:14,16*). At vi må føle dette ansvar, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

David O. McKay

Fra missionens præsidentskab

Frelse er en familiesag

Familien er den grundlæggende enhed for hele samfundet. Dette er grunden til, at staten er interesseret i ægteskabet. Ved lov er bruden og brudgommen ikke de eneste parter i en ægteskabskontrakt. Staten er den tredie part. Staten opstiller betingelserne for denne kontrakt. På lignende måde kontrollerer staten opsigelsen af ægteskabskontrakten. Hele samfundet er afhængigt af denne grundlæggende enhed, og regeringen eksisterer i stor udstrækning for at beskytte og tjene familie-enheden.

På lignende måde er familien den grundlæggende enhed i Kirken, og Kirken eksisterer for at beskytte og tjene familien. Der er aldrig nogen konflikt mellem Kirkens og familiens sande interesser. Herren har forkyndt sine hensigter, og på denne måde også hensigterne med hver af sine tjenende enheder.

»Thi se, det er min gerning og ære — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«

Familiens og Kirkens hensigt er den samme — frelse i riget for alle vor Faders børn.

Ofte bibringer udtrykket »familie« sindet den tanke, at det betyder børn af én fader og én moder. I videre betydning består familien af alle dem, der nedstammer fra fælles forfædre.

I vor første tilstand, før vi blev født her på jorden, blev vi født som børn af Gud og levede som en familie med vor Evige Fader. Det blev på det tidspunkt besluttet, at vi ville blive kaldet til denne anden tilstand, så vi kunne blive »prøvet«. Da tingene blev planlagt på dette tidlige tidspunkt, blev det bestemt, at ophøjelse ville bestå i fortsættelse af familie-enheden i evigheden. Enhver familie, som bestod prøven, ville finde plads i den evige organisation, som Gud havde ordineret. De børn, som forspildte deres plads i den evige tingenes plan, ville blive erstattet gennem adoptionsprocessen med dem, som var villige til at efterleve loven.

Alle, som levede efter Abraham, og som var villige til at holde budene og viste sig værdige, ville blive adopteret ind i Abrahams linie. Herren sagde til Abraham:

»Og jeg vil gøre dig til en stor nation, og jeg vil velsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer.

Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader.

Og jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, som forbander dig, og i dig (det vil sige i dit præstedømme) skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja, det evige livs, thi jeg giver

dig det løfte, at denne rettighed skal vedblive i dig og i din sæd efter dig (dvs. den bogstavelige eller den legemlige sæd).« (*Abrahams Bog, 2:9-11*).

Vi ser således, at frelse er en familiesag. Det vil sige, at hvis vi får del i frelsen, vil det være i familie-enheder.

Kirkens trefoldige ansvar drejer sig om familien. Det er at gøre de hellige (familien) fuldkomne, at lære vore brødre og søstre ude over verden evangeliet, og at udføre genealogisk arbejde for vore afdøde slægtninge.

Kirken er således en tjeneste-enhed for familien. Kirken eksisterer for at ophøje familien.

Frelse er en familiesag, det vil sige, at hvis vi får del i frelsen, vil det være i familie-enheder.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident

Månedens SPØRGSMÅL ?

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Tiende — loven om tiendedelen

Spørgsmål:

Jeg har hørt så mange forklaringer angående tiendebetalingen, at jeg er helt forvirret. Jeg har læst alt, hvad jeg kunne få fat på, men har aldrig fundet en ligefrem forklaring. Jeg foreslår, at De udarbejder en artikel, der omfatter eksempler på, hvorledes folk i specielle stillinger, som f. eks. bønder, repræsentanter, barberer og andre skal betale deres tiende.

Svar:

Der findes ingen åbenbaring eller befaling, givet til menneskeheden af Herren, som er mere enkel og letforståelig end loven om tiendedelen, eller tiende. I tidernes begyndelse praktiserede Herrens folk loven om den Forenede Orden. Det vil sige, at de havde alle ting fælles, og der fandtes ingen fattige iblandt dem. De sidste dages hellige plejede ofte at synge den vidunderlige sang af ældste William W. Phelps, hvis første vers lyder således (i fri oversættelse):

»Denne jord var kun en have skøn,
med alle herligheder sammen,
og menneskene levede et helligt liv
i Adam ondi Ahman.«

Tiderne forandrede sig imidlertid, og i stedet for at have alle ting fælles, blev menneskene egenkærlige, og den fuldkomne tilstand gik tabt for menneskeheden. Efter syndfloden kaldte Herren Abraham og satte sit navn på ham. Det ser ud til, at på et eller andet tidspunkt efter syndfloden blev tiendeloven indført. Der er kun lidt skrevet om det i 1. Mosebog, hvad der uden tvivl skyldes, at flere hundrede år skildres med meget få sætninger i det Gamle Testamente.

Da Jakob flygtede fra sin broders vrede og ankom til Betel, afgav han et løfte og sagde: »Hvis Gud er med mig og vogter mig på den vej, jeg skal vandre, og giver mig brød at spise og klæder at iføre mig,

og hvis jeg kommer uskadt tilbage til min faders hus, så skal Herren være min Gud,

og denne sten, som jeg har rejst som støtte, skal være Guds hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende.« *(1. Moseb. 28:20-22).*

Da Israel kom til det forjættede land fra Ægypten, fremsatte Herren ved åbenbaring tiendeloven for dem. Som De sikkert ved, holdt israeliterne kvæg og får, ligesom de dyrkede jorden. Efter at loven var forkyndt for dem, efter at de var kommet til det forjættede land, og denne lovs betingelser var fastsat, måtte de ikke brydes. Hvis noget menneske ønskede at indløse den tiende ko, får, hest eller hvad det kunne være, blev han stillet ugunstigt.

Der står skrevet: »Hvis nogen vil indløse noget af sit tiende, skal han yderligere udrede en femtedel.

Hvad angår tiende af hornkvæg og småkvæg, alt, hvad der går under staven, da skal hvert tiende dyr være helliget Herren.

Der må ikke skelnes imellem gode og dårlige dyr, og ingen ombytning må finde sted: hvis nogen ombytter et dyr, skal ikke blot det, men også det, som det ombyttes med, være helligt; det må ikke indløses.« *(3. Moseb. 27:31-33).*

Af dette opdager vi, at tiendeloven var streng; desuden at der skulle ydes tiende af alle ejendele, og den ene tiendedel var Herrens.

Som tiden gik, glemte Israel, akkurat som mange af Kirkens medlemmer gør det i dag, at dette er en befaling fra Herren, og at Han venter, at Kirkens medlemmer er ærlige over for Ham, når de betaler deres tiende. Af mange modtagne breve må jeg slutte, at vi har medlemmer i Kirken, som billedlig talt »skærer hjørnerne af« og søger efter midler til at gøre det og samtidig letter deres samvittighed med hensyn til deres tiendebetaling.

Af det, der er skrevet, opdager vi, at tiendebetaling er en ganske enkel sag. Selv den svageste blandt os ved, hvad en tiendedel af en krone er. Derfor tilhører en tiendedel af det, vi modtager som løn eller indtægt, lige meget fra hvilken kilde det kommer, Herren. Det er vanskeligt for enhver ærlig tiendebetaler at forstå de krumspring, som foregår i sindet hos dem, der forsøger at »skære hjørner af« ved tiendebetalingen. Når et menneske modtager, lad os sige, tusind kroner i indkomst, løn, udbytte eller hvad det ellers kan være, er en tiendedel af denne sum tiende. Det ser ud til, at der er nogle mennesker, som af deres arbejdsgiver får skatten tilbageholdt fra deres indkomst. De kan ikke retfærdiggøre sig ved at sige, at der af det beløb, der tilbageholdes, men som krediteres dem, ikke skal betales tiende. Den kendsgerning, at de ikke *rører ved* eller *ser* beløbet, betyder ikke, at tiendedelen af det ikke er tiende. Desværre er der nogen, som har dette syn på situationen.

Hvad Herren sagde til Malakias med hensyn til tiende, er lige så sandt og angår lige så vel Kirkens medlemmer i dag som i gamle dage.

»Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: 'Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen! ...

Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelser over eder i overmål.« *(Mal. 3:8, 10).*

Betaling af tiende er ikke et kompliceret system, selv ikke for bonden, købmanden, barberen eller et menneske, der er engageret i noget andet erhverv i livet. I dag bliver enhver, der tjener penge, lige meget hvad hans beskæftigelse er, ved lov fra regeringen, sat i skat af sin indkomst. Købmanden vil gøre »status« over sit lager. Han vil finde ud af nøjagtigt hvad hans udgifter har været. Ligeledes vil han kunne bestemme nøjagtigt hvad hans fortjeneste har været ved hjælp af sin omhyggelige bogføring; han vil finde ud af nøjagtigt hvad hans »indtægt« ud over udgifterne har været. Dette vil naturligvis kræve et omhyggeligt system i bogføringen. Regeringens skatteligningssystem kræver, eller burde kræve, at enhver købmand, bonde, repræsentant, barber, eller hvad det ellers kan være, fører et nøjagtigt regnskab både over sine udgifter og sin fortjeneste, derved hjælper regeringen enhver af disse personer til at få nøjagtigt kendskab til, hvad hans udgifter er og hvad hans indtægt eller fortjeneste vil være. Den lønmodtager, som modtager et bestemt fastsat beløb i løn, skal betale en tiendedel i henhold til guddommelig lov.

Joseph Fielding Smith.

Tempelrejsen 1964

Kære søskende og venner!

Min hustru og jeg er meget glade for at få lov til at skrive lidt om templturen fra 11. til 19. juli.

Hvem er min hustru og jeg?

Vi er sidste dages hellige, som boede i Danmark og var medlemmer af Københavns Gren. Vi rejste til Zion den 5. august 1949, just som ældste Edward H. Sorensen var kommet til landet for at præsidere over den danske mission. Vort navn er Enok og Emmy Andersen.

Mange af de gamle søskende er ikke mere — ære være deres minde — mange søskende er emigreret til Amerika og virker for Herrens sag der. Dejligt er det at møde en ny stab af arbejdere, som har lyst og kærlighed til evangeliet. 15 år er en lang tid at være væk fra Danmark. Og sikke en forandring — tre grene i København og en gren på Amager, godt besøgte møder, i modsætning til den ene gren, som vi havde i vor tid i København.

Forunderligt er det at gense maleriet af Jesus og Martha og Maria, som hænger i et af værelserne — det har min fader, broder Johannes Andersen, malet, og det er en kopi af Blochs. Må jeg sige en tak til søskende, som var gode imod far.

Vi kom som emigranter til Salt Lake City omkring 24. august 1949 og blev modtaget på det hjerteligste af danske søskende der. Vi har boet i Provo, Utah i femten år. Vi er taknemmelige for vort hjem i Bjergenes Dale, taknemmelige for vort medlemsskab i Guds Kirke. Vi har altid følt os som gode borgere af de Forenede Stater og er taknemmelige for dette borgerskab. Vi har dog aldrig glemt vort gamle land, som vi elsker. Vi har arbejdet godt i grenene i Provo. Vi har bl. a. være hjemmemissionærer.

Vi har aldrig glemt vort gamle lands sprog. Vi elsker vort gamle land, som vi elsker vort nye land. Vi taler dansk i hjemmet og har lært vort barnebarn at tale dansk.

Vi har nu været hjemme i Danmark i to måneder på besøg. Vi har besøgt mange kære venner og søskende. En måned var vi i Jylland. Vi besøgte familie i Vojens og Haderslev og venner i Grindsted og Aarhus. Vi glemmer ikke vor tid i Aarhus og sender speciel hilsen til broder og søster Gissing og broder og søster Halvor Madsen.

Vi har været med de danske søskende til Templet i Schweiz. — Det var en vidunderlig tur. Sammen med 30 søskende tog vi med søster Kaiser som leder med toget til Bern i Schweiz og derfra til Zollikofen, hvor templet ligger. Andre søskende rejste i private køretøjer.

Vi samledes på Københavns Hovedbanegård lørdag den 11. juli og kørte til Rødby Færgehavn, over øen Femern og sydpå til Schweiz. Det var første gang, vi foretog denne rejse, og det var en stor oplevelse at køre igennem Tyskland. Vi havde vort barnebarn Becky med, og det var vi glade for. Vi fik mange venner på turen.

Spændende var det, da vi nærmede os Zollikofen, hvor Templet ligger. Vi blev ikke skuffede. Det var som en åbenbaring, og så at vide, at det er vort Tempel!

Det var søndag morgen, da vi kom til Templet, med det skønneste sommervejr som tænkes kan. Vi fik først anvist vore værelser hos schweiziske søskende, og så overværede vi søndagsskolen i grenens mødehus, hvor det foregik på tysk, men ånden var der, og den kom rigtig frem, når vi sang de kendte sange og salmer.

For rimelige penge boede vi hos vore schweiziske søskende og havde dejlige senge og fint morgenmåltid. Vi fik venner, som vi aldrig vil glemme.

Vi gik igennem Templet tre dage, de fleste af de andre søskende gik igennem

fire dage. Det var en stor åndelig berigelse og belæring. Aldrig har vi forstået disse hellige ting så godt som denne gang. Vi fik det ind både med øjet og øret. Tak til alle, som bidrog hertil.

Vi havde to dejlige udflugter i Schweiz, den ene gik med toget fra Bern til Luzern, hvor vi sejlede på Vierwaldstättersøen i to timer. Den anden tur var sammen med de andre søskende med bus til Interlaken, og derfra foretog vi en tre timers sejlads på Brienzersøen. Schweiz's natur er meget skøn, grønne bjerge, grønne dale og grønne floder, og huse så smukke som dukkehuse.

Her er et par ord fra min hustru:

Til mine kære søskende blot et par ord for at sige, at mit ophold og mit bekendtskab med jer har glædet mig inderligt. Den kærlighed, der blev vist os, da vi kom ind i kirkesalen, vil vi altid huske og gemme som et helligt minde. Jeg føler mig åndsbeslægtet med jer i at arbejde for Herrens sag.

Dette skønne evangelium, det store lys, som altid skinner for vor fod, så vi kan finde vejen hjem til Faderhuset. Det er, som der står skrevet i en dansk salme: »Jeg vil elske min Frelser«.

Ofte prøver vi at gå en genvej for at nå til hjemmet, og medens den trætte fod søger, er Gud os dog så nær. Om vi som Hans udvalgte folk ville blive på den smalle og trange sti, vil vi finde den.

Hvor skulle vi takke vor Gud for det gengivne evangelium, som Han ved Profeten Joseph Smith har givet til denne jord.

Vi har fornylig gået igennem Herrens Tempel og har aflagt alvorlige løfter, og om vi holder disse løfter, får vi de store velsignelser, som er lovet os alle.

Må vi prøve på, kære søskende, at holde på den Ånd, som knyttede os så tæt sammen i Templet, må denne kraftens Ånd hjælpe os til at arbejde i Hans vingård, og må mange, som endnu ikke har været der, få ønsket om, ved at se jeres fine eksempel, at komme med til næste år. Tak for jeres kærlighed imod os og imod Becky, og må Herrens velsignelser være med jer.

Jeres broder og søster i pagten,

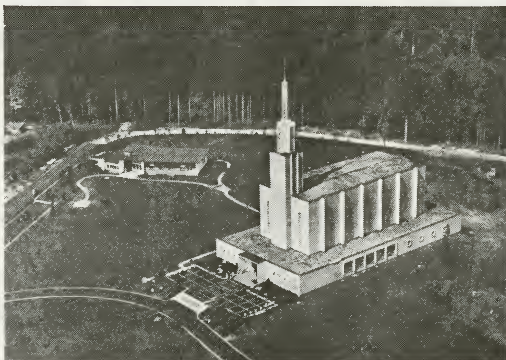
Enok og Emmy Andersen.

Hvad udførte vi i templet?

Under opholdet i Templet i Schweiz i dagene 13. til 16. juli 1964 udførte de danske søskende følgende:

Dåb for de døde:	Mænd	135
	Kvinder	135
	Ialt	270
Ordinationer:		234
Endowments (levende)	Mænd	10
	Kvinder	14
	Ialt	24
Endowments (døde):	Mænd	234
	Kvinder	310
	Ialt	544
Beseglinger (Hustruer til ægtemænd):	levende	9
	døde	37
	Ialt	46
Beseglinger (Børn til forældre):	levende	30
	døde	147
	Ialt	177

Ialt 1295 ordinanser

Søndagsskolen

Nadververs for september:
»... du skal elske din næste som dig selv.« (Matt. 22:39).

Søndagsskolesang for september:
»Nu samles vi atter.« (Nr. 20 i den blå sangbog).

Lidt om Lærerkræfter

Hvad er kræfter, har vi disse i os, eller kan vi erhverve dem, hvis vi ikke er i besiddelse af dem?

Man kan ikke lære at skrive skuespil, man kan heller ikke lære at komponere koncertmusik eller at male portrætter. Det er alt sammen noget, man skal besidde som en medfødt åndelig gave, om man kan sige således. Sådan må det vel også forholde sig med evnen til at lære fra sig. Nogle kan forklare en ting, så alle kan forstå det, andre er mindre gode til det, og så er der et lille fåtal, der ikke evner at lære fra sig på noget punkt.

Lad det være sagt med det samme, ikke alle kan besidde det geniale, der var kun én Beethoven, osv., men har vi nogensinde prøvet på at skrive et skuespil, eller male et portræt? Mange mennesker vil hertil indvende, at det har de ikke, for det vil de på forhånd anse som ganske udelukket.

Lad os prøve en lignelse. En mand er ude for et ulykkestilfælde, han mister sin førlighed og bliver lam i højre side. Nu skal denne mand leve videre, og for at opnå at leve så normalt som muligt, må han oplære sig i brugen af de lemmer, som kan erstatte dem, der ikke mere kan bruges; dette arbejde er strengt; hvis han giver op, kan han ikke skrive mere, spille et instrument, snøre sine sko og meget andet. Hvis han vil, kan han lære alle disse ting ved ihærdig indsats og ved brugen af de kræfter, der er i ham til at ville opnå noget, som i første øjeblik syntes at være umuligt.

Skal vi være enige om, at denne mand opnår lige nøjagtigt, hvad der er muligt for ham i forhold til de kræfter, han sætter ind på at genoprette den skade, han har lidt på sit legeme.

Det er, hvad jeg forstår ved lærerkraften. Den, der mener, at han ikke kan bestride en lærergerning og giver op på forhånd, han kan heller ikke og vil aldrig kunne, sålænge han indtager dette standpunkt. Den, der lærer fra sig så godt, de nu synes at have tid til det, lærer måske også andre noget i ny og næ. Men den, der sætter alt ind på at ville bruge en side, de aldrig har brugt før, kan virkelig opnå at anvende evner, de aldrig har ment at være i besiddelse af.

Hvis Herren ser, at vi prøver ihærdigt at anvende den smule evne vi har, så giver han gavmildt og uden bebrejdelse mere evne, men kun i forhold til, hvad vi har brug for, *og vi har ikke brug for evner, vi ikke vil anvende.*

Vi vil høre et citat fra den nye lærerbog: »Fuld overgivelse til Evangeliet og til sit kald er nødvendig. Halv eller delvis udfyldelse af kaldet duer ikke: to ting kræves ligefrem: tid til at forberede undervisningen, og tid til at un-

dervise. Et sådant kald må nødvendigvis komme på tværs af ens egne interesser, det kan være ubelejligt. Der vil også somme tider komme perioder med mismod og en følelse af ikke at slå til. Det vil altid være sådan, at det varer længe med de synlige resultater. Husk dette, at de dybeste ting i universet opbygges meget langsomt. En paddehat kan skyde op på en nat. En lærer er arkitekt for det mest komplicerede, overraskende, uberegnelige og mest værdifulde væsen gennem al Evighed: en udødelig sjæl, som skal udvikle sig. Undervis den sjæl lige så trofast, som De ønsker, at andre skal undervise Deres barns sjæl.«

Det er af den største betydning for Herrens Værk, at læreren kender Evangeliet og måden ,det udbredes korrekt på, det er af aller største betydning, at vi kender skrifterne og kan svare korrekt på spørgsmål, der bliver stillet os. Lad os bruge den »kraft«, vi har i os, af al vor magt, så vil vi få mere, og det må være godt for Herrens øjne. Paddehatten kan skyde op på en nat, men man bliver ikke arkitekt på et øjeblik, ej heller lærer i Evangeliet. Det kræver indsats af energi og vilje, det kræver »kræfter«, kraften til at ville.

Skuespilleren Poul Reumert blev en gang spurgt om, hvad han ville have med sig, hvis han strandede på en øde ø. Han svarede: Bibelen. Hvis nogen engang ville stille mig det samme spørgsmål, så vil jeg svare, Bogen »Hvorledes man underviser i Evangeliet«, vor nye lærertræningsbog.

Kærlig hilsen

på hovedbestyrelsens vegne

Knud Edsberg.

Månedens lektieskema:

Søndag d. 6. sept. fra side 348 til 358.
Søndag d. 13. sept. fra side 358 til 368.
Søndag d. 20. sept. fra side 368 til 378.
Søndag d. 27. sept. fra side 378 til 388.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse vil gerne sige Søster Inger Rasmussen tak for hendes store arbejde med at oversætte den nye lærertræningsbog; lagt oven i alt det andet, Søster Inger Rasmussen har at gøre, kan ingen være blind for det slid, der må præsteres for at bestride sådanne opgaver. Tak, Søster. Det er en dejlig bog.

Vi kender ikke navnene på dem, der ellers har haft med bogens tilblivelse at gøre, men også de skal have tak for deres indsats.

S. H.

TAK

Holland, 21. juli 1964.

Kære Præsident og Søster Sorenson!

I de sidste tre år, fra 1961, har jeg haft den store glæde og velsignelse at betjene den danske mission som distriktssupervisor for det skandinaviske område. Min familie og jeg er dybt taknemmelige for at have haft denne lejlighed til at arbejde sammen med Dem, Præsident og søster Sorenson. Det har altid været en fornøjelse at træffe Dem i forskellige aktiviteter, og vi påskønner i sandhed Deres vidunderlige gæstfrihed og varme venskab.

Det har været vidunderligt at arbejde for medlemmerne i den danske mission, og vi vil gerne benytte denne lejlighed til at takke enhver, som vi har haft forbindelse med. Vi har vundet os så mange venner og føler det, som om vi er de mest velsignede mennesker i verden, fordi vi har så mange brødre og søstre i forskellige lande og på forskellige sprog.

Nu da vi skal rejse tilbage til Salt Lake City, fordi vore ledere kalder os til at gøre det, er vi glade ved at vide, at den danske mission er i Deres dygtige hænder, Præsident Sorenson. Vore bønner vil bestandig være med den danske mission, dens vidunderlige Præsident og Missionsmoder og deres familie og med medlemmer og de forskellige ledere, missionærer og bygge-supervisore og kirkebyggere.

Må vor Himmelske Fader velsigne Dem alle og styre og vejlede Dem til det bedste, og at De alle må stå trofaste i Evangeliet og hjælpe med til at opbygge Guds Rige her på jorden er vor ydmyge bøn i Jesu Kristi navn.

sign. *Karl A. Lagerberg,*

Det Skandinaviske Område i Kirkens

Bygge-Departement.

Ny udgave af korbogen

Der skal trykkes et nyt oplag af sangbogen — den officielle danske med noder — og der er blevet nedsat et udvalg til at gennemgå teksten for at få fjernet de skønhedsfejl, nogle af sangene lider under. Det er både sprogmæssigt og indholdsmæssigt, ligesom det også skal forsøges at få tekst og musik til at passe bedre sammen. Endvidere er der åbnet mulighed for at få nogle ganske få flere danske sange med.

Dette bekendtgøres nu, for at eventuelt interesserede kan få indflydelse på den endelige udformning. DU har måske netop opdaget en eller anden vending i teksten, som er helt forkert, eller DU ærgrer dig over at skulle slå krøller på tungen, hver gang en bestemt sang synges?

Har DU noget på hjerte med hensyn til korbogen, så er det tid at skrive nu. Send brev til:

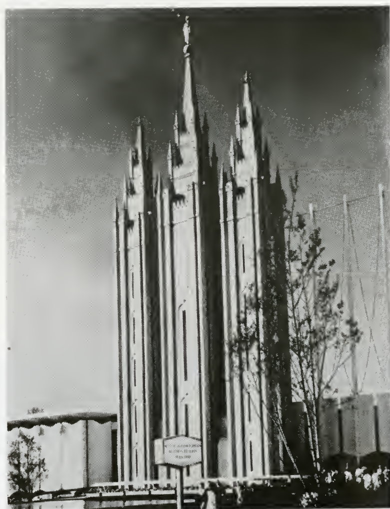
KORBOGS-KOMITEEN
Dalgas Boulevard 164
København F.

Jørgen W. Schmidt.

BEMÆRK!

På grund af den lange omtale af Verdensudstillingen i New York må en del af STJERNEN's sædvanlige stof, bl. a. Hjælpeforeningen og Genealogisk Forening, udgå denne gang.

Da de fire sider med »Kronet med herlighed« i august nummeret for en del af oplagets vedkommende desværre var blevet beskåret skævt, følger indlagt de samme fire sider i nyt optryk, således at de kan benyttes ved eventuel indbinding af bogen i stedet for de fejlagtigt beskårne.

VERDENSUDSTILLINGEN

I NEW YORK

MORMON-PAVILLONEN

VERDENSUDSTILLINGEN I NEW YORK

Mottoet for udstillingen er »Menneskets søgen efter lykke«. Dette emne genspejler den tro, at søgen efter lykke — ikke blot søgen efter fornøjelse — er målet for al målbevidst liv, som udtrykt i skriften: »Mennesket er til for at nyde glæde«.

Pavillonens blikfang er en kopi af de tre tårne på den østlige facade af Kirkens berømte tempel i Salt Lake City. Midterspiret på denne kopi er omtrent 40 meter højt og krones af en forgyldt statue af englen Moroni, en gammel amerikansk profet. Bag de tre tårne findes den 1750 kvadratmeter store udstillingsbygning, som består af to haller, forbundet med et 35 meter langt galleri. For enden af galleriet findes to teatre med 250 siddepladser hver. Smukke forsænkede haver og damme optager resten af pladsen på Pavillonens grund, som ialt omfatter et areal på omkring 5400 kvadratmeter.

Statuer, malerier, ubevægelige og bevægelige dioramaer, tekster fra skriften og kæmpestore, belyste, kulørte transparenter skaber i forening et hjælpemiddel til at fortælle kristendommens dramatiske historie og historien om genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Byggematerialet fra Pavillonen vil blive benyttet igen for størstepartens vedkommende, efter at Verdensudstillingen er forbi i oktober 1965. Ja, i virkeligheden blev udkastet til Pavillonen foretaget med dette for øje. De præfabrikerede vægge, de bærende stålbjælker, gulvbelægningen og forskellige udstillingsmaterialer vil blive demonteret og anvendt til at bygge og udstyre kirkebygninger på Amerikas østkyst.

Billedet til venstre: Udstillingshallen. Den fem meter høje statue af Kristus dominerer den sydlige udstillingshal i Pavillonen. I baggrunden til højre findes en statue af Adam og Eva; i midten findes en række billeder, som skildrer mormonernes tro på, at Gud altid taler til mennesket gennem sine profeter.

Udstillinger i Mormon-Pavillonen

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Pavillon vil den besøgende finde følgende:

1. En kopi af Bertel Thorvaldsens Kristusfigur. Den fem meter høje statue, som er udført i Carrara marmor og vejer ni tons, blev genskabt til Pavillonen af den berømte italienske billedhugger Aldo Rebechi i Florens. Thorvaldsens originalstatue findes i Vor Frue Kirke i København.

2. En legemsstor statue af Adam og Eva. Billedhuggerinde Mrs. Elaine B. Evans.

3. »De fordums profeter«, et fem meter langt vægmaleri af Alex Ross og Edward Dzinak, Wilton, Conn.

4. »Kristus og de tolv apostle«, et fire meter langt vægmaleri af Harry Anderson.

5. »Vigtige begivenheder i Kristi liv«, et vægmaleri på den fyrretyve meter lange og to en halv meter høje væg i det forbindende galleri, udført af Sidney King fra Milford, Virginia. De andre sidevægge i galleriet viser scener fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie, malet af Harold T. Kilbourn, Salt Lake City, og Alexander Rosenfeld, Los Angeles.

6. »Seks scener fra den Oprindelige Kirke«, en roterende udstilling, malet af Edward Vebell, Wilton, Conn.

7. »Frafaldet, Reformationen og Kristendommens genoprettelse«, en roterende udstilling af Harold T. Kilbourn, Salt Lake City.

8. »Menneskets søgen efter lykke«, en roterende udstilling over Pavillonens emne.

9. »Mormonkirken i dag«, en roterende udstilling.

10. »Profeten Joseph Smith under bøn i den hellige lund i Palmyra, New York«. Dette diorama, som dominerer den vestlige udstillingshal, er udført af Elbert Porter, Salt Lake City, (billedhuggerarbejdet), og Daniel I. Hadley, Wilmington, Del. (dioramaet).

11. »Bjergprædikenen i Jerusalem« — »Den Opstandne Kristus prædiker for mængden i det fordums Amerika«, et dobbelt-diorama fra Kristi liv. Billedhugger: Charles C. Parks, Wilmington, Del.; maler: Sidney King, Milford, Va.; diorama: Daniel I. Hadley, Wilmington, Del.

12. En legemsstor statue af Profeten Joseph Smith. Billedhugger: Elbert Porter, Salt Lake City.

13. »Formålet med livet — Menneskets søgen efter lykke«, et seks en halv meter langt diorama, udført af Daniel I. Hadley. Maleriet er udført af Robert Skemp, Westport, Conn.

Efter besøget i de to udstillingshaller venter teatret den besøgende. I teatrene vises to farvefilm ledsaget af musik af Tabernakelkoret. På teatrets vægge findes belyste farve-transparenter med billeder, der viser Mormonkirkens aktiviteter ude over verden.

Dette blev begyndelsen til et inderligt og trofast venskab, Rakel vidste tilstrækkeligt om Henriks lille romance med Signe til at gøre deres bekendtskab mere end almindeligt interessant, desforuden følte de sig straks dragne til hinanden, og hver især ligesom udfyldte en tom plads hos den anden. Rakel fulgte sin veninde til Dry Bench, hvor hun snart kom til at hedde »Tante Rakel« for Signes fire søde børn. Hun skrev til Henrik og fortalte ham om sit vidunderlige »fund«. Han svarede, at han og hans hustru på deres næste tur til Amerika sikkert ville aflægge et besøg i Dry Bench.

Henrik, Marie og de to ældste børn kom det samme efterår netop på den tid, da frskenerne var modne og høet blev bjerget. Og hvilke dejlige velsmagende ferskner de fik og hvor høet duftede velsignet fra de store stakke. Omgivne af høstlivets travlhed fik de fortalt hinanden deres forskellige livsskæbner og erfarede med forundring, hvorledes den store livets strøm kan føre menneskene bort fra hinanden og atter bringe dem sammen. De to Bogstad-børn gjorde brug af deres tillærte engelsk, medens Ames-børnene med fornøjelse underviste dem i sprogets praktiske brug. Drengene badede i vandingskanalen, kørte på toppen af det store hølæs og spiste af hjertenslyst de dejlige, modne ferskner. Pigerne legede hus under træerne, og hørte det med til denne historie, kunne det fortælles, hvorledes Arnt Bogstad og Margaret Ames senere blev forenede for hele livet – men det gør det ikke.

Henrik og Marie levede lykkeligt sammen i tolv år. Da blev Marie kaldt bort til åndernes verden. Henrik blev tilbage med fem børn, den yngste kun nogle måneder gammel. Hans gode timelige forhold tillod ham at skaffe fornøden hjælp i huset, men pengene kunne ikke købe en moder til hans børn. Flere år svandt hen, i hvilke Henrik havde nye og forskelligartede erfaringer. Omsider fandt han, på en af sine ture til Vesten, en anden kvinde, som kunne være ham en hustru og en moder for hans børn. Det var en godhjertet, ædel og oprigtig pige, født af danske forældre og opdraget blandt de hellige i Bjergenes Dale. Da blev Vestens kaldende stemme så stærk for Henrik, at han skilte sig af med de fleste af sine

ejendomme i Norge og rejste med sin familie til Amerika, hvor han bosatte sig i en by ikke langt fra Dry Bench. Her nød de omgangen med deres trosfæller, og hans børn voksede op i gode omgivelser.

Tiden går, og verden går med den. Fred og tilfredshed kom til de mennesker, som denne fortælling har skildret. Som år føjedes til år, forøgedes også deres gode gerninger, indtil Herren sagde til hver enkelt af dem: Nok. Da i deres egen tid og sted, forlod de denne prøvestand og indgik i Guds paradis.

TREDIE DEL.

I.

»Og de skulle samles til hobe, som fanger samles i en hule og blive indelukkede i fængsel; og efter mange dage blive de hjemsøgte.« –
Es. 24: 22.

Den Herre Gud skabte alle ting »åndeligt, før de blev naturlige på jordens overflade«. Han skabte »enhver plante på marken, før den voksede frem«. Før denne »naturlige« skabelse var der »endnu intet kød på jorden, ejheller i vandet, ejheller i luften, ... men de var åndeligt skabte og dannede« efter Guds ord. I denne anden eller »naturlige« skabelse blev alle ting iført de jordiske elementer, eller med andre ord, det åndelige blev således materialiseret, at det blev kendeligt for de naturlige sanser. Det åndelige og det naturlige er derfor kun to forskellige stadier af de samme livsformer. I den naturlige verden er der mennesker, mænd og kvinder, dyr på marken, fugle i luften og en på former rig og afvekslende vegetation. Alt dette var til, før det »naturlige« føjedes til det; det fortsætter sin tilværelse, efter at det naturlige er lagt tilside ved legemets død.

Følgelig finder vi, at der ligeledes i åndeverdenen er mænd og kvinder, markens dyr, himlens fugle og planteverdenens rige mangfoldighed. Disse ting er ligeså naturlige der, som de er her på jorden. De gør indtryk på de åndelige væsener på samme måde, som den »naturlige« genpart påvirker de jordiske sanser. Dette er grunden til, at vi kan tale om vore venner fra jordelivet, som nu er i åndeverdenen, og deres omgivelser der på samme måde som i denne tilværelse.

Og hvilken stor og udstrakt verden er det ikke! Her er nationer, stammer, folkeslag og slægter langt større og talrigere end i jordelivet, og ligeså forskelligartede i alt, hvad der adskilte dem der. Her gælder det, ligesom i alle Guds skabelser, at lige søger lige, »thi intelligens forener sig med intelligens, visdom annammer visdom, sandhed omfatter sandhed; dyd elsker dyd; lys forener sig med lys; barmhjertighed har medfølelse med barmhjertighed og gør fordring på sit eget.« De retfærdige i paradiset har intet ønske om at færdes blandt de ugudelige i mørkhedens regioner. Derhen går de kun, når de bliver kaldt til at udføre et eller andet hverv.

For de flittige og arbejdsomme kan der ikke findes nogen sand lykke eller hvile i uvirksomhed. I paradiset er der derfor beskæftigelse for alle dets indvånere. En kundskabens verden står dem åben, hvori de kan fortsætte deres studier. Således kan de vedblive at forøge deres kundskaber, udvikle deres forstand og altid finde nok at beskæftige deres tid og evner med.

Den nyankomne til åndeverdenen bringer med sig netop, hvad han var, da han forlod jordelivet. Den åndelige del eller sjælens adskillelse fra det jordiske legeme forandrer ikke sjælen i nogen væsentlig grad. En persons karakter og udviklingsgrad på det tidspunkt, da han forlader jorden, tager han med sig. Legemets død gør ikke et menneske bedre eller værre; den føjer blot en ny erfaring til de allerede modtagne, en erfaring, som uden tvivl har en belærende indflydelse på ham. Ingen, selv ikke den mest gudhengivne, er fuldkommen, når døden kalder ham bort, og han går ind i Guds paradis. Der må han fortsætte kampen imod de svagheder, som han ikke helt fik

overvundet under jordelivet. Døden vil ikke tilintetgøre tilbøjeligheden til at sige usandhed eller forandre et hidsigt og opfarende sind til et roligt og behersket. Sådanne forandringer finder ikke sted pludseligt, men er resultatet af lang, tålmodig stræben.

Eftersom der er forskellige grader af retfærdighed, kundskabsfylde og intelligens i åndeverdenen, må der følgelig også være en vid og frugtbar arbejdsmark for evangeliets forkyndelse, de uvidendes oplysning og hjælp til de svage. Ligesom dette arbejde i den naturlige verden bliver udført af dem, som har annammet evangeliet og har formet deres liv efter dets forskrifter, således vil også de retfærdige i åndeverdenen finde glæde og velsignelse ved at bringe sjæle til frelse.

Og som de arbejder og virker i denne gerning, må deres tanker og deres samtale ofte dvæle ved den store frelsningsplans herlighed, gjort fuldkommen gennem Jesu Kristi forsoning. Det, som de mest længselsfuldt ser hen til, og hvorom de taler og synger mest inderligt, er den lykkelige stund, da de også skal følge deres Frelser gennem opstandelsens dør, som Han har åbnet for dem, – når deres sjæle skal blive fuldkomment forløste, og de skal iføres deres himmelske legemer, udødelige og uforkrænkelige tabernakler, hvori de kan gå ind i den celestiale verden.

Uagtet fremtiden er overordentlig lys og herlig for disse sjæle, står det forbigangne ikke mindre lyst og klart for dem. Deres fremtidshåb hviler støt og sikkert på det, der allerede er sket. En begivenhed, der aldrig glemmes, og som ofte omtales, er Kristi første besøg til åndernes verden, den gang Han, efter sin død på korset, bragte liv og lys og udødelighed til de hensovedes sjæle, gik ind i fængslet, hvor de genstridige ånder havde været forvarede i lange tider, og forkyndte evangeliet til dem.

Både Rupert og Henrik var blandt dem, der glædede sig over det forbigangne såvel som det tilkommende. De talte ofte sammen om de ting, der lå dem mest på hjerte:

»Det må have været et mørkt og uhyggeligt sted, dette fængsel, fyldt med fortvivlelse og gråd, indtil Kristus åbnede

dets dør,« sagde Rupert. »Der, ligesom i en afgrund, opholdt alle de ånder sig, som under livet på jorden havde forkastet sandheden og ladet sig føre i trældom af den onde magt ved at hengive sig til verdens synder og ugudelighed. Noa prædikede til dem, der levede på hans tid, men de spottede ham og fortsatte deres dårlige liv. Andre af profeterne har i deres generationer advaret folket, men uden resultat. Her var altså samlet Satans høst fra jordens frugtbare marker.«

»Jeg kan godt forestille mig denne lange, lange mørkhedens nat,« tilføjede Henrik. »Ikke en eneste håbets lysstråle trængte ind til dem. Fængselsmurene hævede sig mørkt og truende omkring og over dem og lukkede ethvert glimt af himlen ude. Disse sjæle havde forkastet sandheden, som alene kan give dem fri. De havde selv lukket lyset ude, da det ville lade sine stråler oplyse vejen for dem. De valgte det onde, og det onde krævede sit eget. De andre, som havde valgt at gøre det gode, var udenfor fængslet, nydende den rene samvittigheds klare lys og Herrens anerkendelse og nåde. Disse trofaste går videre fremad på fuldkommenhedens bane. Hvor længe vil det tage disse indesluttede sjæle at nå op til de andre, om de blev frigjorte? Mellem disse to er der et uoverstigeligt svælg, hvilket ifølge den almindelige tingenes orden aldrig kan formindskes eller en bro slås over.«

»Men til sidst slog barmhjertighedens og frigørelsens time. Jeg erindrer, hvorledes det, der den gang foregik, er blevet skildret for mig. Lige før Herrens komme gennembævedes åndeverdenen af en ejendommelig, ubeskrivelig rystelse, ligesom et pulsslag gennem universet. Ånderne, som var i forvaring, så med frygt på hinanden, mange krøb sammen i navnløs skræk, tænkende, at dommens dag var kommen. Den store, uvidende mængde undredes over, hvad denne »underlige følelse« vel kunne betyde. De retfærdige, som længselsfuldt havde imødeset en tilkendegivelse af Herrens komme, hviskede til hinanden 'Herren er død for vore synder!'«

»Ja, alle de forskellige uddelingers profeter havde trofast arbejdet på at berede disse ånder, blandt hvilke de levede, for Herrens og Frelserens komme. Der var Adam, Noa, Abraham

tilligemed deres efterfølgere; der var Lehi, Nephi, Mosiah og de øvrige af deres race; der var profeterne, som havde levet blandt de ti tabte stammer. Disse havde alle været tapre stridsmænd for Herrens sag på jorden og var endnu trofaste i åndeverdenen. Deres budskab til menneskene i kødet havde været bebudelsen af Forløserens, Jesu Kristi komme, og her så de endnu frem i tro til Ham, som skulle dø for verdens synder og løse dem fra dødens og gravens bånd. De havde forståelsen af, at dette kødelige legeme, som de havde modtaget på jorden, var nødvendigt for opnåelsen af en fuldkommen frelse. Kristus ville tilvejebringe opstandelsen, således at deres legemer kunne blive givet dem tilbage, ikke forkrænkelige, som tidligere, men fuldkomne, udødelige, herliggjorte; passende tabernakler for udødelige ånder, hvori disse kan indgå i Faderens evige rige.«

»Men ak, kære broder, disse timer, da Guds Søn døde på korset. Medens jorden var indhyllet i mørke, og selve dens grundvold skælvede i sympati med skabningens herres dødskamp, modtog åndeverdenen også tilkendegivelse af den frygtelige begivenhed på Golgata, og for en stund betoges hele den åndelige skabelse af spændt forventning. Alle de sædvanlige virksomheder standsede. Samtaler førtes hviskende og med møje. Al sang ophørte pludseligt, og latteren forstummede. Der var ingen hørlige suk eller hulken. Fugle og dyr var tavse, som om alt var forbi, og intet mere havde betydning. Da efter en lille tids forløb slappedes spændingen, og alt fortsattes ligesom før, kun mere dæmpet. De retfærdige i Guds paradis samledes i tavshed i deres bedehuse. De trykkede hinandens hænder og så med glad bevægelse ind i hinandens ansigter. Der var ingen frygt hos dem: De var rede.«

»Og så Hans virkelige komme! Det, som var blevet forudbestemt, før verdens grundvold blev lagt, gik nu i opfyldelse. Det, som havde været profeternes forkyndelse fra begyndelsen, var nu ved at finde sted. Det, som seerne i alle tidsaldre og blandt alle nationer havde skuet i syner, blev nu til virkelighed. Det, hvorom digtere havde sunget, det, for hvilket ethvert ædelt hjerte har hungret efter, det, for hvilket generatio-

ner har ventet, det var nu her! En følelse af velsignet fred og glæde fyldte alle oprigtige sjæle, og de udtrykte den i sange og glædeshymner.«

»Da stod Jesus i deres midte, og de så deres herres herlige skikkelse. Da lød der en stille, sød gennemtrængende røst i deres hjerter bevidnende, at dette er Kristus, Guds Søn, som nu havde herliggjort Faderens navn; som var verdens liv og lys, som havde tømt den bitre kalk, Faderen havde givet ham, som havde herliggjort Faderen ved at tage verdens synd på sig, og som havde bøjet sig for Faderens vilje fra begyndelsen.«

»Det er blevet mig fortalt, at Jesus, da Han trådte ind til ånderne i fængslet, blev modtaget med en mægtig velkomsthilsen. Den var svag og frygtsom straks, men tog til i styrke, indtil den lød som et råb.«

»I porte, opløfter eders hoveder, ja, opløfter eder, I evige døtre, at Ærens Konge kan drage ind!«

»Hilset være Herren.«

»Hvo er denne Ærens Konge?«

»Herren, stærk og mægtig.«

»Thi Herren skal ikke forkaste evindeligt. Thi dersom Han bedrøver, da skal Han dog forbarme sig efter sin store miskundhed.«

»Thi jeg vil ikke trætte evindeligt og ikke være vred i evighed.«

»Kommer og lader os vende om til Herren; thi Han har sønderrevet og vil læge os, har Han slaget, vil Han forbinde os.«

»Jeg vil læge eders frafald, jeg vil elske dem frivilligt; thi min vrede har vendt sig fra dem.«

»Hvo er en Gud som du, der borttager misgerninger. Han holder ikke fast ved sin vrede evindeligt, thi Han har lyst til miskundhed.«

»Han skal sige til de bundne: Går ud! Til dem, som er i mørke: Kommer frem for lyset! Jeg var død, og se, jeg er levende i evighedens evigheder, og jeg har dødens og dødsrigets nøgler.«

»Og således blev portene løftede, og Ærens Konge trådte ind. Og hvilken herlig stråleglans, der trængte gennem mørket.

Nattens skygger flygtede. Vildfarelsens lænker sønderbrødes, det sorgbetyngede hjerte frigjordes, thi Herren bragte et herligt glædens budskab til ånderne i fængslet, tilbydende dem tilgivelse og fred i bytte for deres sønderbrudte hjerter.«

»Og de sang jubelsange til Hans pris.«

»I tre dage efter jordisk tidsregning opholdt Forløseren sig i denne åndeverden, forkyndte evangeliet, lærte og underviste og viste sine tjenere vejen, de skulle vandre. Taksigelse og glæde fyldte mange hjerter. Derefter, da tidens fylde kom, trådte den store Frelsens Herre frem imod menneskenes sjælefjende. Han kastede uhyret i støvet, som i umindelige tider havde holdt vagt ved dødens port. Han brød gennem graven til livets, lysets og udødelighedens regioner. Han, alle tidsaldres håb, gik således sejrrigt frem, og de, der fulgte Ham gennem opstandelsen fra de døde, sang :

»Døden er opslugt til sejr! Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod?«

———

II.

»Hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, som sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet; men den, som sår i ånden, skal høste evigt liv i ånden.« – Gal. 6: 7,8.

I åndeverdenen træffer vi Rupert, Signe, Henrik, Marie, Rakel og alle vore venner, hver på deres tid og sted. Alle disse er beskæftigede på forskellig måde og lykkelige i deres gerning, eftersom de så, hvorledes arbejdsmarken vedblivende udvidedes og blev mere frugtbringende. Rupert havde udført et stort arbejde, før de andre kom. Han havde forkyndt evangeliet til mange mennesker, mest sine forældre, blandt hvilke der ved hans ankomst havde fundet en opvækkelse sted og en hi-

Billedet til venstre: »Ordinationen af de Tolv«, et fem meter langt maleri, der viser Jesus, som ordinerer de tolv apostle, som beskrevet i skriften: »Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer . . .«

Billedet herover: Tempeltårnene. Om natten er Pavillonen belyst af projektører. Tårnene er en kopi af den østlige facade på Kirkens berømte Tempel i Salt Lake City. Det midterste tårn krones af en forgyldt statue af englen Moroni, der blæser i basun.

Billedet foroven til venstre: Ældste W. John Bailey fra Sydney, Australien, er en af de mange missionærer, der virker som førere for de besøgende i Pavillonen. Den unge australier arbejdede om dagen som repræsentant og tidligt om morgenen som mælkemand for at tjene penge nok til en to-års mission.

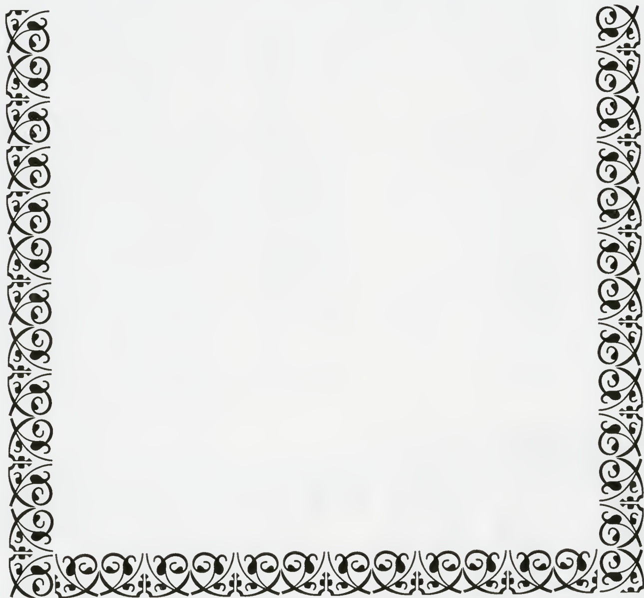
Billedet forneden til venstre: Sidste hånd på værket. Her giver Daniel I. Hadley og en medarbejder Templet de sidste strøg; det er en del af den miniature-by, som findes i dioramaet »Formålet med livet«.

Billedet forneden i midten: Englen Moroni. Maleren Sidney King fra Milford, Va., er ved at lægge sidste hånd på sit fyrretyve meter lange vægmaleri, som skildrer scener fra Jesu Kristi liv og gerning. Her arbejder han på billedet af Englen Moroni, som bragte det evige Evangelium til verden, akkurat således som Johannes Åbenbareren profeterede.

Billedet forneden til højre: »De fordums Profeter«. Disse billeder, som viser hvorledes Gud har talt og stadig taler til sine profeter, viser fra venstre til højre Abraham, Jakob, Moses, Esajas, Daniel og Johannes Døberen.

Tabernakelkoret fra Salt Lake City. Højdepunktet for Tabernakelkorets sommer-koncerttourné i år var koncerterne på verdensudstillingens »Utah-dage«, den 24. og 25. juli. Korets ugentlige radiotransmission foregik den 26. juli fra udstillingens grund. Vort billede viser koret med dets 375 stemmer under ledelse af Richard P. Condie.

Tabernakel-koret fra Salt Lake City

Verdens største kor, det 375-stemmer store Mormon-Tabernakelkor fra Salt Lake City, rejste fra sit hjemsted i Rocky Mountains til Verdensudstillingen for at give koncerter i Carnegie Hall den 24. og 25. juli.

Koret er ikke blot det største, men også et af de ældste kor i verden — nu i sit 117. år. Lederen af koret er Richard P. Condie, assisterende leder er Jay E. Welch. Musikledsagelsen udføres af dr. Alexander Schreiner og dr. Frank W. Asper. Ældste Richard L. Ewans, speaker ved korets radioudsendelser, rejste sammen med koret. Hans »Spoken Word«, som fremsiges under programmet hver uge, er blevet så populært, at ti samlinger af disse korte taler er blevet udgivet i bogform.

På grund af Korets store størrelse, og fordi de fleste af sangerne er husmødre, læger, sagførere, lærere etc., rejser Tabernakelkoret kun på tourné ved ganske særlige lejligheder.

På vej til og fra udstillingen sang Koret i Houston, Texas, New Orleans, Louisiana, Atlanta, Georgia, Rochester, New York, Cleveland, Ohio, Minneapolis, Minnesota, og Milwaukee, Wisconsin.

Korets gæsteoptræden er en af de særlige aktiviteter, som Mormonkirken har arrangeret for de besøgende på Verdensudstillingen.

Koret var sidst i New York i 1958, hvor det gav koncert i Carnegie Hall under en tourné til de østlige stater. Under denne tourné gav Koret en koncert for Præsident og Mrs. Eisenhower i Det Hvide Hus.

Koret har været højdepunktet ved mange forskellige Verdensudstillinger og andre udstillinger. I 1893 sang Koret ved Columbia-Udstillingen i Chicago; i 1911 sang det ved den Amerikanske Landbrugsudstilling i Madison Square Garden. På den tur modtog Koret en særlig indbydelse fra Præsident og Mrs. Taft til en koncert i Det Hvide Hus.

I 1934 sang Tabernakelkoret ved Hundrede-års-udstillingen i Chicago; i 1935 var det en af hovedattraktionerne ved California-Pacific-Udstillingen i San Diego; Koret henrykkede også tilhørerne ved Verdensudstillingen i Seattle i 1962.

I 1955 foretog Koret sin hidtil største tourné — til Storbritannien og Europa. Det sang overalt for overfyldte huse og modtog overalt begejstret bifald.

Tabernakelkoret i København 1955

Gensidig Uddannelses Forening

ET FORSVAR FOR KYSKHED

af Stephen L. Richards

»Hvor prægtige og hvor nær himlen kan ikke de unge føle sig, som holder sig uberørte; de har en usigelig glæde ud af livet og får den evige lykke hinsides.«
Første præsidentskab, 6. april 1942.

Jeg forelægger Dem et kort udtog af sagen. Jeg indbringer sagen for ungdommens domstol. Jeg er ikke ude efter nogen offentlig domsafsigelse. Jeg beder kun hver enkelt, der overværer retsmødet, om at gå ind i sit lønkammer og der afgøre sagen for sig selv. Når jeg forelægger sagen, skal jeg ikke bruge spidsfindigheder i valg af ord. Jeg antager, at der hersker almindelig forståelse af sådanne udtryk og ord som god, kyskhed, moral, renhed i livet og deres modsætninger, dårlig, synd, umoralsk og uren.

Lad mig nu påbegynde proceduren. For det første: Godhed er smuk, og omvendt er synd ækel. Hele universet, som er et udtryk for og demonstration af vor evige Faders intelligens og almagt, er af majestætisk skønhed. Når himmellegemerne bevæger sig ad deres baner i æteren, aftvinger deres betagende pragt og glans det dødelige menneske dets højeste beundring og hyldest. Det siges, at Abraham Lincoln skal have fremsat denne udtalelse, medens han spadserede med en ven en stjernefyldt nat: »Jeg kan forstå,« sagde han, »hvorledes et menneske, der ser ned fra himlen på jorden og iagttager menneskets fordærvelse, kan være ateist eller gudsfornægter, men jeg kan ikke forstå, hvorledes nogen overhovedet ved at stirre op i himlen ved nattetid kan sige, der ikke er en Gud.« Jorden er skøn. Det er kun, når den ødelægges af menneskehænder, at den bliver grim og ækel. Ved menneskets gode gerninger og utrættelige arbejde kan det forlene naturen med skønhed og fortryllelse, men jordens og universets skønhed og orden muliggøres kun ved lydighed mod og efterlevelse af evige love. Menneskelivet er bestemt til at være det skønneste i universet, akkurat som menneskets liv fra vuggen til graven, før og efter denne udødelighed, er blevet gjort til genstand for lov og pris og hyldest i musik, poesi og kunst og er blevet iklædt de ædleste udtryk for menneskets fatteevne, men det har været kunsten at skildre det gode, det kyske, det dydige og de ædlere tanker og følelser hos menneskesjælen, som har overlevet og vundet mænds og kvinders åbenlyse bifald. Det smudsige og uanstændige har altid måttet forvises til skjulte og lave steder.

Mænd, kvinder og børn er af naturen smukke, smukke i linie, form, farve og skønhed. Skønhedens højdepunkt ligger i ansigtet hos hvert menneske, fordi der i ansigter findes det mere øjensynlige udtryk for intelligens og personlighedens fremherskende følelser og tanker. Vi er tilbøjelige til at sige, at vi kan lide et menneskes udseende. Vi mener, vi kan lide hans ansigt, smilet på hans læber, glimtet i hans øje og hans holdning — altsammen udtryk for indre ynde og dyder. Det synes, som om ansigtet af naturen såvel som ved skik og brug er udtryksmidlet i vor sociale omgang. Tror De, at det nogensinde var meningen, at andre dele af mennesket skulle blottes eller anvendes i vore offentlige forbindelser med andre medlemmer af samfundet? Findes der ikke et dybereliggende princip af kyskhed og skønhed, der kunne tjene og svare til beskedenhed i klædedragten? Er utugthed og smudsighed smuk? De ved, at det ikke er tilfældet. Den er hæslig. Hvorfor skulle en pige ønske at skabe et falsk indtryk?

I sin endelige analyse er skønhed i overensstemmelse med ordenes, symmetriens og harmoniens love. Synd er fordrejelse og forvrængning af lov og orden, og den vil altid være, som den stedse har været, hæslig og grim.

For det andet: Kyskhed er agtværdig. Det vil sige, at den holdes i ære af

folk med erfaring, visdom og god karakter. Der findes i virkeligheden ikke rigtig sømmelighed uden den. Der er mennesker, som anses for at være agtværdige, og som bekender sig til en vis tolerance i forhold til umoral, og der er nogle »kloge« mennesker, som forfusker alt, der vægrer sig ved at blive chokeret over umoralsk, tvetydig og oprørende litteratur og kunst. Jeg har imidlertid lagt mærke til, at de sjældent har mod til åbenlyst at forsvare deres tvivlsomme smag. Der findes også en anden gruppe mellem de såkaldte agtværdige, som under skin af videnskabelig og social uddannelse har den frækhed og uforskammethed at betakke sig for personlig og social renhed, og hvis afskyelige undervisning i nogle tilfælde har tjent til at underminere de høje forestillinger om kyskhed, som er et resultat af sund undervisning og instruktion i hjem og kirke. Den skade, som disse amoralske og falske videnskabsmænd gør, er umådelig. Jeg er overbevist om, at kun meget få af vore dygtige pædagoger og opdragere er kommet til den opfattelse, at der ikke kan undervises i biologi uden at kaste en skygge på vore moralbegreber. Vore lovgivere og embedsmænd har en bydende pligt til at slette fra undervisningen en hvilken som helst sådan lære og litteratur, der i den grad virker nedbrydende på ungdommens moral.

Til forsvar for en del af denne lærervirksomhed og undervisning, der til tider er af usømmelig karakter, anføres det, at der kræves åbenhed og ærlighed, når man stilles over for det, der kaldes snerperi eller overdreven beskedenhed. Har man nogensinde hørt, at beskedenhed har bidraget til moralsk forsyndelse eller kriminalitet, dvs. virkelig beskedenhed og ikke den kunstlede afart? Medfødt undseelighed og generthed ved at stille intime ting til parade kaster ikke nogen skygge over intelligens eller kundskab. Det betyder simpelthen, at de fleste mennesker ikke har udviklet den selviskhed og dristighed, som nogle synes at have tilegnet sig, og at der stadig eksisterer en smuk anstændighedsfølelse i forhold og sager, der kræver finfølelse og takt. Det vil være en skam, om den nogensinde forsvinder. Hvis kendsgerninger om livet kunne komme ved privat undervisning eller fra kloge forældre og andre, der er virkeligt interesserede i ungdommens moralske og fysiske velfærd og lykke, ville de ikke skade moralske menneskers følsomme natur og sind, og det ville være uendelig meget mere effektivt end den skamløse og ublu undervisning, man undertiden stilles overfor. Den eneste agtværdighed, som vil skabe venner og holde på disse, den eneste agtværdighed, som er værd at stræbe efter, grundes på karakter — og en ædel karakter uden renhed og kyskhed er utænkelig. Moral bestemmes ikke af agtværdighed. Agtværdighed i et godt samfund bestemmes af moralen.

For det tredie: Moralsk renhed er af væsentlig betydning for lykke. Tilfredshed og fred i sindet er bestanddele af lykken, og der findes ikke noget menneske, hos hvem samvittigheden ikke er helt kvalt, der kan have fred med sig selv, hvis han lever på en løgn. Medens kendsgerningerne kendes af nogle, er de altid en hemmelighed for andre, og der findes ikke nogen fred eller lykke i hykleri og bedrag. En løgner kan måske prøve på at retfærdiggøre sig selv, men har aldrig heldet med sig. Hos ethvert menneske synes der at være nok samvittighed tilbage til at plage ham i det mindste en del af tiden, og det er en uophørlig kilde til ængstelse at opretholde et liv i bedrageri.

Ukyskhedens virkninger på andres liv er forfærdelige. Den har bragt mere tragedie ind i menneskers liv end noget andet, jeg nogensinde har set. Der findes en brod i vanære og skam, som ikke engang findes i døden selv. Hvor har de uskyldige dog ikke lidt under denne brod! Tillidsfulde og kærlige forældre, familier, der med god grund er stolte over at være i besiddelse af et godt navn, uskyldige børn dømt alle deres dage til at gå med vanærens og skammens mærke, ja, hvor uendelig meget ondt er der ikke fulgt i kølvandet på moralsk svaghed og fordærvelse. Man kan i sandhed sige, at ukyskhed er en fjende af lykke og glæde.

For det fjerde: Ukyskhed er det frygteligste i verden i dag. Ukyskhed er en hindring for åndelig og moralsk fremgang. Jeg tror, at umoralsk livsførelse er en større hindring for verdensfreden end stridende og kæmpende ideologier. Var det ikke for dens nedbrydende indflydelse, kunne og ville verdens kristne alene rejse sig i sådan åndelig kraft og tro, at de ville nedkalde og modtage denne guddommelige, velgørende fred for verden. Dette forkastelige forhold, ukyskhed, har ødelagt millioner af hjem. Den har sandsynligvis været årsag, direkte og indirekte, til mere ungdomskriminalitet end nogen anden faktor, og historien fortæller os, at den har været årsag til nationers fald. Verdens umoralske er kyskhedens største fjender. De er den virkelige femte kolonne over hele verden. For det meste virker de i det skjulte og i mørke. De er røvere. De stjæler det, der er mere værdifuldt end penge og juveler. De stjæler et menneskes kyskhed og dyd. Og så stort har deres sørøveri været, at de har bidraget til de fleste nationers åndelige og moralske forarmelse. Nogle mennesker siger, at materialismen har været den stærkeste faktor i fremkaldelsen af åndeligt forfald. Jeg tror ikke, at den har været halvt så ødelæggende som bundfordærvet moral.

For det femte: Der findes evig glæde i renhed og godhed. Jeg vil gerne slutte mit indlæg med at fremsætte en opfattelse af ophøjet og smuk livsførelse. Mennesket er et barn af Gud. Dets legeme er skabt i det guddommelige billede. Det er bolig for ånden, som er den livgivende kraft inden for legemet, den ånd, som er vor himmelske Faders bogstaveligste barn. Et menneske kan ikke besmitte eller krænke den jordiske bolig for den guddommelige ånd uden at forhåne ham, som gav den.

»Hvem kan gå op på Herrens bjerg, og hvem kan stå på hans hellige sted? Den med skyldfri hænder og hjertet rent.« Der eksisterer ikke nogen åndelig fremgang eller fortræffelighed uden moralsk renhed. Mandens og kvindens mest ophøjede bestemmelse og mål opnås gennem hjemmet. Gennem den guddommelige omsorg fører de kraftigste og mest tvingende instinkter og tilskyndelser hos mennesket til dannelsen og skabelsen af hjem og velsignelsen ved at have en familie. Det er bestemt, at den fælles tiltrækning og den smukke kærlighed i ungdommen skal føre til og opretholde den ophøjede institution, som hjemmet er. Hvor smukt og skønt er ikke det! Der findes ikke nogen større kilde til lykke i hele skabelsen, medmindre det da skulle være Guds kærlighed. Hvilken tragedie er det ikke, når denne kærlighed bringes på afveje og nedværdiges. Hvilken skygge kaster den ikke over intelligens og karakter. Det er næsten ikke til at fatte, at piger med god forstand vil give sig selv lov til at blive tilsølet og besmittet af usømmeligt kæleri og usømmelige kærtegn, og at unge mennesker i den grad skulle mangle selvkontrol og mandighed, at de vil give sig selv lov til at krænke ordentlige pigers ærbarhed og gode navn og rygte.

Inden for sporten gives der megen hyldest og jublende bifald for deltagernes mod, udholdenhed, styrke og kampånd. Hvis visse menneskers handlinger foregik i dagens lys, tror De da, at nogle ville applaudere eller give deres bifald tilkende over for disse moralske frafaldne, disse holdningsløse og svage slapsvanse, der vil benytte sig af en pige i ly af mørket, når hun ikke har en broder i nærheden til at for-

svare sig, selv hvis den tåbelige pige er gået fra sans og samling og har mistet sit mod. Det kræver netop mod at leve for sine idealer. Det har det forøvrigt altid gjort og vil altid gøre det. Det er den stærkes styrkeprøve. Svæklinge falder på vejen. Der findes ikke nogen større styrke end styrken ved at være ren.

For nogen tid siden hørte jeg en embedsmand i kirken tale til en temmelig stor gruppe unge mennesker. De sad på balkonen i mødesalen. Han så op på dem og sagde i hovedsagen således: »Unge mænd og kvinder, i tidens løb vil de fleste af jer komme til mig for at opnå visse privilegier og begunstigelser. I ønsker at blive gift, at gå på mission, at blive forfremmet i præstedømmet, og I vil bede mig om en anbefaling. Når I kommer til mig, vil jeg bede hver af jer tage plads i en stol foran mig, og jeg vil se jer lige i øjnene, og det første spørgsmål, jeg vil stille, er dette: »Er du ren?« Hvis du ærligt kan svare ja, vil du være lykkelig. Hvis du siger nej, vil du være bedrøvet. Hvis du lyver for mig, vil du fortryde det alle dine dage.« Der var dyb stilhed blandt disse unge mennesker. Det havde gjort stærkt indtryk på dem, og der vil ikke være mange blandt dem, der nogensinde vil glemme, hvad der var blevet sagt.

Når vi går herfra for at møde den store dommer, er det da ikke også muligt, at han vil stille os dette første spørgsmål: »Er du ren?« Hvad vil dit svar være?

Dette er mit indlæg i sagen angående kyskhed.

Når vi skal på ferie, glæder vi os lang, lang tid i forvejen. Vi sparer penge sammen, vi bestiller i god tid plads på bus, tog, evt. på hotel, så vi kan besøge et fjernt liggende sted. Vi køber nyt tøj, for man skal nu være fin i sin ferie. Man planlægger hver enkelt lille ting, hver uge, hver dag, hver time, for man skal da have så meget som muligt ud af sin ferie, ja man skal rigtig nyde den.

Alt dette er rigtigt, og det er dejligt, men hvad så med årets øvrige ca. 340 dage, hvad gør vi med dem? Man står op om morgenen, man passer sit arbejde, man går hjem igen om aftenen, for mange mennesker er dette den eneste form for tilværelse. I fritiden besøger disse mennesker familie, venner, går i biografen, om sommeren evt. til stranden, disse ting bliver en dagligdags vane, som de udfører uden nogensomhelst tanke for, at årene, månederne, ugerne, dagene og timerne går, de går den samme vej, taler med de samme mennesker, på de samme tidspunkter.

Prøv engang at planlægge en dag, nøjagtigt som skulle du på ferie. Stå en halv eller hel time før op om morgenen, gør dig færdig til at gå før hjemmefra, og gå så en anden vej, oplev nye ting, se nye gader, nye mennesker, og tro mig, du vil komme veloplagt på dit arbejde fyldt af nye indtryk. Nyd den dags arbejde, læg mærke til dine medmennesker, lyt til deres problemer, og du vil opdage, at den kollega, du syntes var en sær gammel knark, i virkeligheden er et sødt menneske, som omstændighederne har gjort ensom. Jeg kender et sådant ensomt menneske, som bare for at komme i kontakt med andre mennesker, sejlede vandet mellem Danmark og Sverige tyndt. Livet er ikke altid så afvekslende for andre mennesker, som det er for os inden for kirken, hvor alle kender alle, og hvor vi tager del i hinandens liv på en helt anden måde.

Vi vil denne dag også prøve at komme i kontakt med andre mennesker, vi møder på vor vej, der er mange måder at komme i kontakt med vore medmennesker på, og du vil være en oplevelse rigere, når dagen er slut. Livet må aldrig miste sin værdi for os, må aldrig blive en trædemølle, hvor vi går rundt og rundt uden at komme et skridt videre frem ad vejen. Vejen gennem livet kan vi sammenligne med året. Vi starter vor vandring i det nye forår, hvor alt er grønt og frisk, vi vandrer ad livets forårsvej, vi giver os tid til at standse op og se på blomsterne langs grøftekanten, at nyde de grønne marker, og fuglene under himlen. Vi møder den rige, velsignede, varme sommer, så dejlig som sommer nu også kan være, selvfølgelig undgår vi ikke regnvejrsdage og grå timer, men solen kommer igen, ja selv efteråret er smukt og indholdsrigt på vor vej gennem livet, efteråret som minder os om den svundne sommer, og uden at gøre os vemodige minder os om vinteren, som nu stunder til, og efter en lang vandring glæder man sig ligefrem til vinterens stille, milde ro og fred. Hver eneste fase i vort liv kan være smuk og begivenhedsrig, den kan give os uendeligt meget, eller den kan ødes bort, så man om vinteren siger, hvad er der dog blevet af foråret og sommeren, ja, selv efteråret kan jeg ikke huske, jeg havde alt for travlt med unødige ting, til at se skønheden ved nuet. Når vi har endt denne dag, lad os så planlægge den næste, som om hver eneste dag var en feri,e vi så hen til med forventning.

Lad os søge at få mest muligt udbytte ud af vor tilværelse, så har vi opfyldt et af formålene med vort liv.

Kærlig hilsen

G.U.F.s hovedbestyrelse

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* tirsdag og onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

Vor Frelser taler

»... *Dog ske ikke min vilje, men din!*« (Luk. 22:42).

Formål: At hjælpe os at akceptere livet, som det kommer, og ikke miste troen under modgang.

Der er to sider af dette: at gøre Guds vilje. Den mest omfattende blev der henvist til i den fuldkomne bøn, da vor Frelser sagde: »Ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen.« *(Matt. 6:10)*. Her er det hele menneskeheden, der skal frembringe det ønskede resultat. Det vil komme ved overholdelse af Guds befalinger.

Den anden side er rent personlig, idet hvert enkelt menneske akcepterer Guds vilje med hensyn til, hvad der sker i hans eget liv.

Det er ikke altid let at akceptere Guds vilje. Vort udsyn er begrænset. Ofte kan vi kun skimte en del af det, som er vort jordiske liv. Vi ser tingene i lyset af tiden, men Gud handler med os for både tid og evighed. Ofte fordunkler vore selviske ønsker det videre syn. Det er svært for os at indrømme, at prøvelser kan blive til velsignelser.

Når vi er i stand til oprigtigt at sige »Ske ikke min vilje, men din.« *(Luk. 22:42)*, er vi nået langt ad vejen til fuldkommenhed. Vi overgiver vort liv i vor himmelske Faders varetægt og erkender, at vi ikke egner os til altid at forstå, hvad der er til vort eget bedste. Der kan være hensigter bag de tilsyneladende hindringer, som vi ikke forstår. Har I ikke set tilbage på en eller anden prøvelse, I har været igennem, og som I ville være løbet fra, hvis det havde været muligt — også måttet indrømme, at I voksede ved den? Hvis vi med godt humør kan akceptere de små irritationsmomenter, der fremkommer i vort daglige liv, vil vi udvikle tålmodighed. Fysiske vanskeligheder giver os udholdenhed. Ud af egne lidelser udvikler der sig forståelse af andres prøvelser, samt kærlighed til dem. Hvis vi bliver misforstået, og prøver på ikke at føle os såret, udvikler vi tolerance over for andre. Og således går det videre og videre, efterhånden som vi møder livets problemer fra dag til dag.

At akceptere Guds vilje i alle ting vil bringe varig tilfredshed og fred til sjælen.

Imod dødens mysterium...

af *Richard L. Evans*

Vi kommer igen til de mest påtrængende spørgsmål i livet: Hvad er mennesket? Hvor kom han fra? Hvorfor er han her? Hvor går han hen? Hvad er meningen, formålet med livet? Hvad er visheden om evigt liv? I vor dybe søgen efter svarene vil vi citere nogle linier angående sikkerhed og vished om opstandelsens realitet: »Imod dødens mysterium ... kommer denne herlighed om den Opstandne Kristus, denne åndens sejr over legemets svaghed, denne åbenbaring af udødeligheden, ikke som et syn, men som en kendsgerning ... Hærskarer af mænd og kvinder ville leve deres liv i al renhed og ære, (selv) om de vidste, at der ikke var noget skønt land bag dødens porte; mange mænd og kvinder *lever* virkelig i heltemodig standhaftighed og tålmodighed uden denne (sikkerhed) ... Men hvis dette håb skulle uddø af samfundet, ville lyset gå ud af verden ... livets mysterium ville udarte til en meningsløs tragedie. Ét ... menneske, der opstod af graven, én ånds triumf over døden, har forandret alt liv og gjort verden til et hjem i stedet for et gravminde ...« Vor evige fortsættelse er sikret, men »den moderne verden er fuld af ulykke, fordi den er fuld af vantro ... At være lykkelig i en sådan tidsalder som denne er den første pligt for et menneske, som tror på Gud og Hans omsorg for sine børn; thi lykke er tilstanden hos dem, som ved, at medens al slags pine og sorg måske kan møde dem på vejen ... er ikke desto mindre et guddommeligt formål ved at blive udarbejdet ... Menneskene behøver den glæde og frihed, som en stor fornyelse af troen kan give dem ... lad dem tage råd fra deres ædleste aspirationer i stedet for fra ... fortvivlelsen hos dem ... som læser (livets) mysterier uden Opstandelsens lys; lad dem ikke hvile ved vejledning fra deres kammerater, som er blinde og hæmmede ligesom de selv ...« men ved Ham, som viste vejen og gav os den vished, at livet er formålstjenligt og evigtvarende. Tak Gud for opstandelsens realitet og for vor viden om, at vore kære venter os i bogstavelig personlig realitet på den anden side af dette livs grænser. »Jeg ved, at min Løser lever« *(Job 19:25)*.

(Fra Tempelpladsen, 29. marts 1964).

PRÆSTEDØMMET

Medlemsskab og forflyttelser

Bopælen bestemmer medlemsskabet. Enhver person skal være på medlemslisten i det ward eller den gren, hvor hans bopæl er. Der bør gøres enhver anstrengelse for at overbevise medlemmerne om denne fremgangsmåde, så de kan tilslutte sig den rette gren ved alle Kirkens aktiviteter. *Undtagelser kan kun gøres efter godkendelse fra Det Første Præsidentskab.*

En undtagelse fra denne regel kan gøres for grupper af medlemmer, som tilhører andre nationaliteter, når det er godkendt af det Første Præsidentskab. For eksempel findes der i Salt Lake City en dansk gren, og dansktalende medlemmer i et hvilketsomhelst ward i området kan blive i det ward, hvori de bor, eller blive medlemmer af den danske gren.

Kun medlemmer på medlemslisten i en gren kan virke som funktionærer: Ingen må kaldes til nogen stilling i en gren eller et distrikt, med mindre han er der som medlem, uden forudgående godkendelse fra det Første Præsidentskab i hvert enkelt tilfælde.

Denne instruktion står ved magt, med undtagelse af, at studerende, som midlertidigt er borte hjemmefra, og medlemmer, som midlertidigt har arbejde på en anden egn, samt medlemmer i militærtjeneste, som midlertidigt er stationeret i en gren, kan virke i en stilling, efter at grenen har modtaget anbefalingsskrivelse fra deres grenspræsident, der bevidner deres medlemsskab i Kirken og deres værdighed.

Medlemmer, der flytter fra én gren til en anden: Hjemmelærerne bør rapportere alle nødvendige data til grenspræsidenten om alle medlemmer eller familier, som flytter ind i eller ud af deres distrikter. Medlemmer, som flytter til en gren, bør opmuntres til straks at præsentere sig for grenspræsidentskabet. Hjemmelærerne bør imidlertid bestandig være opmærksomme på nye familier, som flytter ind i grenen, og sætte sig i forbindelse med dem.

De bør besøges og bydes velkommen af grenspræsidentskabet eller af nogen, som er blevet beskikket af disse.

PRÆSTEDØMMET OG HJEMMET

I årenes løb har vi forbundet det melkisedekske præstedømme med arbejdet i Kirkens kvorum'er. De, som holder det melkisedekske præstedømme, tilhører et af dens forskellige kvorum'er. En mand arbejder i eller præsiderer over organisationer i Kirken ved den myndighed, der tilfalder ham på grund af den kendsgerning, at han ejer dette præstedømme.

Vigtigheden af, at en mand præsiderer over sin familie i kraft af sit præstedømme, bør ikke glemmes. Faderen er den, der oplærer sine børn i deres forhold til alles Fader; hans hustru hjælper og tilskynder ham i hans arbejde. Hvis der svigtes, ligger synden på forældrenes hoveder — med mindre det kan vises, at det ikke er dem, der har undladt at undervise.

Oplæring i præstedømmets aktiviteter begynder i hjemmet. Hvis en mand i sin ungdom er blevet behandlet af sine forældre »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed«; endvidere at det også har været »gennem venlighed og sand kundskab ... Irettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil (når man er vis på, at vrede ikke forveksles med den Helligånd) ...« *(L. & P. 120:41-43),* og hvis der bagefter vises større kærlighed, så barnet ikke skal regne sin fader og moder for sine fjender, er han i sandhed heldig. Den Helligånd kan blive hans stadige ledsager i en hvilkensomhelst situation, og vil ganske bestemt blive det.

Børn bør lære principperne om præsidentskab i præstedømmet. Hvis vi lærer børnene at ære, opretholde og støtte grenspræsidenten, kan vi måske også lære dem at have de samme følelser for præsidenten i deres hjem.

Det følger, at de principper, der her er fremsat, arbejder lige så godt i omvendt orden. Børnene skulle ønske at ære deres forældre, at adlyde dem, at samarbejde med dem. Deres ideal skulle ikke være »undervis mig, hvis I kan«, men snarere »jeg vil gerne lære noget, og jeg vender mig til mine forældre om vejledning«.

Tordenen på Sinai Bjerg var næppe døet bort, før Moses sagde til israeliterne, at loven skulle følges. Fremragende blandt budene var det, der begynder med »Ær din fader og din moder« *(2. Moseb. 20:12),* og der lovedes et langt liv, hvis de gjorde det. Men selv om dette er et ansvar, der hviler på børnene, er det dog forældrenes pligt at undervise dem og derefter leve deres eget liv på et plan, som vil fremkalde dets opfyldelse på grund af deres egne standarder.

(Fra *Improvement Era,* juni 1964)

▶ **BEMÆRK!** ◀

Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i et bestemt nummer af STJERNEN, skal fremtidig indsendes *inden den 1. i den foregående måned,* og bedes sendt *direkte* til STJERNENs kontor, *ikke* sammen med *rapporter* el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

NB. Indsend *ikke* originalfilm, men kun *aftryk,* og skriv bag på *hvert* enkelt billede *grenens* navn, *dato* og hvad billedet forestiller.

Personlige nyheder

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Randers:

Marius Anton Dalsgart, 70 år den 7. september.

Aalborg:

Agnes Christensen, 65 år den 7. september.

Peter Christian Sørensen, 85 år den 7. september.

København Søndre Gren:

Thomas Johan Thomsen, Hvidovrevej 162, 75 år den 16. september.

København Centrum Gren:

Agnes Christensen, Vendsysselvej 9, 70 år den 22. september.

Agny Augusta Jeppesen, 70 år den 22. september.

Anne Kristine Thomsen, Bogtrykkervej 45, 70 år den 23. september.

Johan Herman Oluf Thomsen, Bangertsgade 3, 65 år den 25. september.

Ellen Holmegaard, Kronpr. Sofiesvej 45, 65 år den 28. september.

Forlovelse:

København Søndre Gren:

Forlovelse er den 8. juli indgået mellem søster *Theresia Dalsted* og Govindarajapuram Sethurajan Natarajan, Indien. STJERNEN ønsker hjertelig til lykke!

Bryllupper i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Eldon U. Guymon,* er i Salt Lake Templet blevet viet til Dianne Long. STJERNEN ønsker hjertelig til lykke!

I Salt Lake Templet er søster *Vivian Loyborg,* tidligere Aalborg, blevet viet til David Harold Kitterman. STJERNEN ønsker hjertelig til lykke!

DØDSFALD:

København Centrum Gren:

Den 16. juli døde søster *Thora Andrea Hall Mouritzen,* 69 år gammel, og blev begravet fra kirken, Priorvej, den 22. juli. Æret være søster Mouritzens minde!

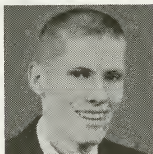
Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse ved:**
Aalborg: 25. juli:		
Tonny Ellinor Nielsen	Broder Jens Lind Jensen	Ældste Larry C. Johnson
Eva Bentzen Nielsen	Broder Jens Lind Jensen	Ældste Dennis Stowell
Eric Bentzen Nielsen	Broder Jens Lind Jensen	Ældste Gerry B. Christiansen
København Nordre Gren: 10. juni:		
Helgi Løwe Andrew Andersen	Broder Mogens W. Andersen	Broder Mogens W. Andersen
11. juli:		
Gert Oliver Torp Roesen	Ældste Roger Petersen	Ældste Dale Nelson
Paula Lillian Grønquist Roesen	Ældste Dale Nelson	Ældste Roger Petersen
Silkeborg: 18 .juli:		
Dorte Kølby Sørensen	Broder Novi Kølby Sørensen	Broder Novi Kølby Sørensen
Lene Kølby Sørensen	Broder Novi Kølby Sørensen	Broder Novi Kølby Sørensen
Herning: 4. juli:		
Vilhelm Nielsen	Ældste David W. Freeman	Ældste Roger K. Larsen
Randers: 6. juni:		
Niels Erik Tørring Nielsen	Broder Jens Peter Nielsen	Broder Jens Peter Nielsen

Ordinationer:	**Til:**	**Ordineret af:**
Rønne: 28. juni:		
Niels Anthon Jensen	Diakon	Broder Mogens Wittendorff Andersen
Silkeborg: 26 juli:		
Ejmild Peter Rosenlund Larsen	Lærer	Broder Bent S. Madsen
Herning: 26. juli:		
Henning Christensen	Præst	Broder Henry M. Olsen
Fredericia: 2. maj:		
Steen Erik Jørgensen	Diakon	Broder John Leach Jørgensen
24. maj:		
Pauel Herman Nielsen	Diakon	Broder Knud B. Andersen

VELSIGNELSER:

Amager:

3. juli: Jørn Petersen og Birthe Rasmussen Petersens lille søn, *Erik Ingemann Petersen*, velsignet af sin fader. Lille Erik døde den 4. juli. Æret være hans minde!

Rønne:

5. juli: Svend Wilhelm Borgen og Inger Nielsen Borgens søn, *Per Dahlbæk Borgen*, velsignet af ældste Ronald E. Lund.

Frederikshavn:

12. juli: Kristian Niemann Christensen og Birthe Rigmor Larsson Christensens søn, *Kim Ivan Christensen*, velsignet af ældste Donald Gunderson.

Ny regionsleder i den danske mission

Den 11. juli er ældste *Gerry B. Christiansen* fra Lovell, Wyoming, blevet kaldet som missionær-regionsleder for Region IV. Han er født den 23. januar 1943 som søn af Chester og Cleo Christiansen. Ældste Christiansen kom til Danmark den 18. september 1962 og har arbejdet i Herlev, Aarhus, Skanderborg, Odense, Frederiksberg, Kolding, Bispebjerg, Charlottenlund og Aalborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne den nye regionsleder i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionærforflyttelser:	Fra:	Til:
11. juli:		
James Jackson	Aalborg. .	Missionskontoret
Clarke F. Echols	Glostrup	Missionskontoret
Roger K. Larsen	Herning	Aarhus
Willy Gerlach	Silkeborg	Aarhus
Orville Larsen	Slagelse	Aarhus
R. Steve Clawson	Missionskontoret	Aalborg
LeRoy Lynn Larsen	Aarhus	Aalborg
William L. Hopkins	Aalborg	Frederikshavn
Michael E. Andersen	Birkerød	Amager
Henning Sørensen	Odense	Herning
Raymond E. Nielsen	Aarhus	Silkeborg
Richard Poulsen	Brønshøj	Haderslev
Lawrence M. Knighton	Amager	Glostrup
David B. Hermansen	Frederikshavn	Brønshøj
Nile Q. Schow	Nordborg	Hvidovre
F. Don Baxter	Kbhvn. Indre By	Charlottenlund
Gayle C. Jensen	Kvartetten	Charlottenlund
Steven N. Streeper	Charlottenlund	Birkerød
Randy L. Murdock	Kvartetten	Helsingør
Ronald M. Stanfield	Haderslev	Odense
R. Bruce Nielsen	Svendborg	Odense
Clyde G. Summers	Odense	Svendborg
Greg L. Collinwood	Charlottenlund	Kvartetten
Craig B. Rasmussen	Helsingør	Valby
9. august:		
Jon E. Jensen	Amager	Aalborg
Gerry B. Christiansen	Aalborg	Missionskontoret

Missionærankomster:

Med SAS via New York er følgende missionærer den 8. juli ankommet til den danske mission:

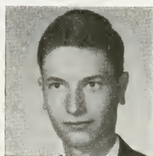
Paul Lyman Smith fra El Cajon, California, beskikket til at arbejde i Slagelse.

John Preston Broberg fra Phoenix, Arizona, beskikket til at arbejde på Østerbro.

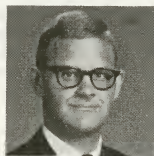
Finn Vandborg Christensen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Nordborg.

Russell Homer Mouritzen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Hvidovre.

Poul Erick Emmer fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Indre By København.

Paul L. Smith

John P. Broberg

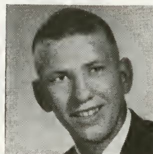
Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

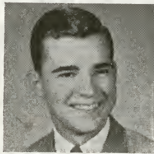
13. august: *Gordon Rasmussen* fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kalundborg.

Stewart Christensen fra Twin Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Odense.

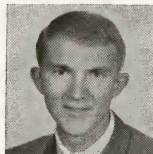
16. august: *Hans Nielsen* fra Aarhus, efter sidst at have arbejdet i Indre By, København.

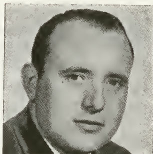
Finn V. Christensen

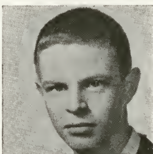
Russell H. Mouritzen

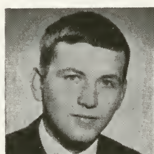
Poul E. Emmer

Gordon Rasmussen

Stewart Christensen

Hans Nielsen

En tak til søster Kaiser!

Tak, søster Kaiser, for din altid strålende måde at lede os på ved vore tempelture. Tak for din hjælpsomhed, din overbærenhed og aldrig svigtende omsorg. Vi beundrer dig og håber, at du i mange år endnu kan og vil påtage dig denne store og krævende opgave.

På dine taknemlige søskendes vegne, som var deltagere i togrejsen fra 11. til 19. juli 1964.

Søster Birgit Vielsted

»Mormonismen i Bilder«

Vi har modtaget en ny sending af den pragtfulde, norske bog »Mormonismen i Bilder«, som hidtil har været forbeholdt missionærerne, men som nu også kan købes af medlemmer og venner af Kirken. Bogen er af **Rulon Howells** og indeholder en serie skønne billeder med underlagt tekst om mormonismen og dens historie.

Bogen koster

kr. 30.00

— og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes.

Mormon-Pavillonen spejler sig i en dam på Verdensudstillingen i New York. Projektører fremhæver om aftenen dette imponerende arkitektoniske kunstværks skønhed. Udstillingen i Pavillonen har emnet: »Menneskets søgen efter lykke«.